

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 25. srpna 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Eduarda Wipplingera a soudkyň JUDr. Libuše Chudíkové a Mgr. Daniely Jeřábkové, v trestní věci obžalovaného J. P., narozeného v , trvale bytem (ohlašovna pobytu ÚMO),

takto:

K odvolání obžalovaného J. P. se podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 30. 3. 2020 č. j. 4 T 99/2019 – 1012 ve výroku o vině pod bodem 2) a ve výroku o uložených trestech a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že

I. podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu za použití § 222 odst. 2 trestního řádu se skutek uvedený pod bodem 2) spočívající v tom, že

dne 30. 9. 2019 v době kolem 14.15 hodin v Plzni, Klatovské třídě č. 200e, v sídle úřadu práce, v podlaží, v kanceláři poškozene E. P., narozené , která s podezřelým jednala v rámci plnění svých služebních povinností jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, poté, kdy se se jmenovanou dostal do slovního sporu ve věci proplácení mimořádné okamžité pomoci na úhradu svého ubytování, z kanceláře nejprve odešel, poté se do ní prakticky ihned vrátil, kdy pouze pootevřel dveře do kanceláře ze vstupní chodby a poškozene P. sdělil, že „si na něj má dávat pozor, jinak to odnese ona i její rodina“, což v poškozene vzhledem k dřívějším zkušenostem s agresivním jednáním podezřelého vzbudilo obavy, že takto je její osobě či členům její rodiny vyhrožováno usmrcením či ublížením na zdraví, čímž měl jinému vyhrožovat

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

usmrčením nebo ublížením na zdraví pro výkon pravomoci úřední osoby a spáchat tím přečin vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, **postupuje k vyřízení Magistrátu města Plzně,**

II. za jednání pod body 1) a 3) napadeného rozsudku, která zůstala odvoláním nedotčena, se obžalovaný **odsuzuje** podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **dvaceti (20) měsíců**, pro jehož výkon se zařazuje podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **do věznice s ostrahou.**

Dále se mu ukládá podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku **trest zákazu pobytu** na území okresu Plzeň-město, a to na dobu **pěti (5) let.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. P. uznán vinným pod bodem 1) přečinem křivého obvinění podle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. c), e) trestního zákoníku, pod bodem 2) přečinem vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a pod bodem 3) přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, a to pro skutky spočívající v tom, že

1) ačkoli věděl, že se jeho sdělení nezakládají na pravdě, uvedl v rámci trestního oznámení, které sepsal dne 20. 7. 2018 a které bylo stejného dne prostřednictvím datové zprávy doručeno na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Městské ředitelství policie Plzeň, Územní odbor vnější služby Obvodní oddělení Plzeň – střed, se sídlem Plzeň, Anglické nábřeží 7, dále v dalším písemném oznámení, které sepsal dne 21. 7. 2018 a které bylo dne 23. 7. 2018 prostřednictvím datové zprávy doručeno stejnému policejnímu orgánu, a následně v rámci trestního oznámení, které sepsal dne 23. 7. 2018 a které bylo dne 25. 7. 2018 doručeno pracovišti Generální inspekce bezpečnostních sborů na adresu Husova 2727/10, Plzeň, že byl policisty prap. R. A. (OEČ) a prap. M. V. (OEČ), kteří jsou služebně zařazeni u Obvodního oddělení policie , dne 20. 7. 2018 při převozu služebním vozidlem od budovy pobočky Equa bank na adrese Plzeň, sady Pětatřicátníků 10, kde se dne 20. 7. 2018 dopustil přestupkového jednání, že byl slovně urážen a bylo mu vyhrožováno slovy "no počkej na baráku" a dále, že byl v budově služebny Obvodního oddělení uvedenými policisty v kanceláři sražen k zemi na kolena a následně opakovaně fyzicky napaden údery do hlavy a obličeje, to vše při úkonech, které s ním uvedení policisté prováděli dne 20. 7. 2018 nejméně v době od 12.41 hod. do 15.55 hod. z důvodu jeho nevhodného chování v budově citované banky, což bylo šetřeno ve věci sp. zn. KRPP-108042/PŘ-2018-030517, přičemž na základě citovaných podání J. P. byly policejním orgánem Generální inspekce bezpečnostních sborů, oddělení prověřování a dokumentace, pracoviště Plzeň, pod sp. zn. GI-2888/TČ-2018-842040 dne 27. 8. 2018 podle § 158 odst. 3 trestního řádu zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání zločinu mučení a jiné nelidské a kruté zacházení podle § 149 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měli vůči J. P. dopustit mimo jiné i uvedení policisté prap. R. A. a prap. M. V., kteří byli v souvislosti s podáním J. P. prověřování, kdy v rámci podání vysvětlení, realizovaného v průběhu vedeného prověřování s J. P. v budově citovaného útvaru na adrese Plzeň, Husova 2727/10, dne 24. 9. 2018 v době od 16.03 hod. do 16.38 hod., po řádném poučení, ve kterém byl kromě jiného upozorněn také na trestní odpovědnost za uvedení vědomě nepravdivých údajů ve smyslu § 345 trestního zákoníku, do protokolu mimo jiné uvedl, že hlídka policistů se dopustila jednání, jak popsal ve svých písemných oznámení, kdy celá věc byla ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů dne 25. 10. 2018 podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložena, a to s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že by se jmenovaní policisté dopustili vůči J. P. trestného činu či jiného protiprávního jednání,

2) v Plzni dne 30. 9. 2019 v době kolem 14.15 hodin, v sídle úřadu práce na adrese Klatovská třída č. 200e, v [REDACTED] podlaží, v kanceláři poškozené E [REDACTED] P [REDACTED], nar. [REDACTED], která s obžalovaným jednala jako [REDACTED] v rámci plnění svých služebních povinností jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, poté, kdy se se jmenovanou dostal do slovního sporu ve věci proplácení mimořádné okamžité pomoci na úhradu svého ubytování, neboť neakceptoval její vysvětlení o nemožnosti výplaty sociální dávky předem, že si to „odnese ona i její rodina“, což v poškozené vzhledem k dřívějším zkušenostem s agresivním jednáním obžalovaného vzbudilo obavy, že by v důsledku dalšího agresivního jednání ze strany obžalovaného mohla být způsobena újma na zdraví nejen jí, ale i jejím rodinným příslušníkům,

3) v Plzni dne 30. 9. 2019 v době kolem 14.15 hodin, v sídle úřadu práce na adrese Klatovská třída č. 200e, v [REDACTED] podlaží, v prostoru vchodu do kanceláře poškozené E [REDACTED] P [REDACTED], nar. [REDACTED], poté, co se namísto dva zaměstnanci bezpečnostní agentury provádějící ostrahu daného objektu J [REDACTED] R [REDACTED], nar. [REDACTED], a R [REDACTED] T [REDACTED], nar. [REDACTED], a zaměstnanec úřadu práce J [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED], a obžalovaného upozornili, že jeho jednání s úřednicí je již skončeno a vyzvali jej, aby předmětnou kancelář opustil, na což obžalovaný reagoval prudkým zabouchnutím dveří, v důsledku čehož musel J [REDACTED] R [REDACTED] stojící mezi zárubněmi uskočit zpět do chodby, poté, co J [REDACTED] R [REDACTED] znovu otevřel dveře do kanceláře a vyzval obžalovaného k opuštění prostor kanceláře, obžalovaný směrem k J [REDACTED] R [REDACTED] stojícímu v prostoru dveří a R [REDACTED] T [REDACTED] stojícímu za ním hlasitě přednesl, že je zabije a poté z místa sám odešel.

2. Za uvedené jednání byl obžalovaný odsouzen podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dva a půl roku. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu pobytu na území okresu Plzeň-město na dobu pěti let.
3. Proti napadenému rozsudku podal obžalovaný sám i prostřednictvím ustanovených obhájců odvolání do výroku o vině i trestu vůči všem výrokům napadeného rozsudku. Pokud se týká jednání pod bodem 1), je zřejmé, že obžalovaný byl poškozen na svých právech nejen postupem pobočky Equa bank ohledně provedení srážek z jeho účtu, ale i postupem samotné policie. Banka, místo aby hájila a respektovala zájmy spravovaných finančních prostředků obžalovaného, přivolala policii. Ze záznamu není patrný ani nástin toho, jak se měl obžalovaný chovat a nikdo ze strany policie se nezabýval naléhavostí či nebezpečností jeho jednání. Z těchto důvodů vyvstává mnoho otázek ohledně nestrannosti a objektivnosti výpovědi svědka K [REDACTED]. Obžalovaný se řídil pokyny policie i ve vztahu k dalšímu postupu, ale i tak se mu nedostalo potřebné pozornosti, pokud ve věci chtěl podat trestní oznámení. Shodně se nad tímto pozastavil i soud prvního stupně. Obžalovaný poukazoval na marné snažení v celé záležitosti. Pokud napodruhé se snažil řešit své záležitosti v Equa bank, byl v podstatě okamžitě řešen prostřednictvím policie důraznějším způsobem. Obžalovaný se domnívá, že právní závěry rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 520/16 nebyly aplikovány plně a zcela správně. Soud první instance konstatoval, že neměl k dispozici izolované výpovědi obžalovaného a poškozených, ale i celou řadu dalších důkazů, s jejichž pomocí pak mohl hodnotit věrohodnost tří klíčových osob. Neoznačil však jediný důkazní prostředek, který by svědčil o vině obžalovaného nebo vyvracel jeho tvrzení, aniž by nemohl být shodným způsobem se stejnou argumentací použit i v jeho prospěch. Obžalovaný má za to, že v hodnocení jednotlivých důkazních prostředků se soud uchýlil k argumentaci postavené na spekulativních domněnkách, na nichž ovšem rovněž nelze, a to ani podpůrně, postavit závěr o jeho vině. Ani v jednom případě nelze argumentací soudu vyvrátit tvrzení obžalovaného, že se skutečnosti neodehrály tak, jak tvrdil. Neobstojí ani argumentace, že by oba policisté měli neúměrně riskovat v případném napadení obžalovaného. Oba policisté na rozdíl od obžalovaného místo pracoviště a prostory služebny znali, včetně umístění a záběru kamer. Nad postupem policistů se pozastavil i ombudsman, na kterého se obžalovaný obrátil. Zcela mimo očekávání v

návaznosti, jak bylo negativní chování obžalovaného popisováno, byl obžalovaný umístěn po dobu více jak dvou hodin mimo záznam kamer. Ačkoliv pro předchozí chování obžalovaného mělo být použito vůči němu intenzivnějších opatření, zcela odpírá logice, aby takto problémová osoba byla umístěna mimo kamery, mimo celu a po tak dlouhou dobu. Důkazy provedené soudem prvního stupně týkající se lékařské zprávy rovněž nelze vykládat v neprospěch obžalovaného. Krom toho nelze po několika fackách a s několikahodinovým odstupem rozeznat stopy na obličeji po úderu. Ze spisového materiálu je podle obžalovaného patrné, že ošetřující lékařka nevěnovala obžalovanému přílišnou pozornost, neboť evidentně neměla blíže zájem o problémového pacienta.

4. Obžalovaný zpochybňuje závěry soudu prvního stupně ohledně vzniku odřenin a pohmoždění na kolenou a zápěstí, které měly vzniknout na podlaze v Equa bank. Obžalovaný s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby za tím účelem byl přizván znalec z oboru soudního lékařství, aby se vyjádřil k charakteru a způsobu vzniku odřenin a pohmoždění na zápěstí a kolenou. Zejména pak, zda tyto vznikly při styku se zátěžovým kobercem nebo podlahou na předmětné služebně. Obžalovaný se dále domnívá, že závěry soudu ohledně toho, jakým způsobem použil prostředky ke své obraně a jaká podával podání, jsou ve spekulativní rovině. Ani úvahy o tom, z jakého důvodu neoznámil obžalovaný skutečnosti R██████ S██████, dalšímu policistovi z téže služebny, nelze akceptovat, neboť zcela zjevně obžalovaný ztratil na základě zkušenosti důvěru k dalším policistům ze stejného oddělení. Chování obžalovaného odpovídá i popisovanému přístupu ke svědku R██████ S██████, když tento svědek popisoval zcela odlišný přístup obžalovaného v období před a poté, co byl pracovně vytižen jinde a nenacházel se na předmětné služebně. Soud při svých úvahách o pravděpodobnosti tvrzení obžalovaného se nezabýval a nepodrobil stejné kritice rozhodování například i to, že obžalovaný na rozdíl od poškozených policistů neměl možnost kontrolovat dění kolem sebe, natož připoutaný k lavici mít účinnou možnost se útokům bránit či se jim vyhnout. Navíc obžalovaný na rozdíl od poškozených policistů A██████ a V██████ nedisponoval povědomím o místních podmínkách, jakož o rozmístění kamer a riskoval by tak brzké a jasné odhalení, kdyby se události podle něj tak nestaly. Obžalovaný se tedy domnívá, že soud první instance nemohl nikdy jednoznačně dospět při výkladu provedených důkazů k závěru, že je lze vyložit jednoznačně v neprospěch obžalovaného, naopak se domnívá, že s ohledem na presumpci nevinu je nutné je vykládat v jeho prospěch a odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 137/05 ze dne 22.3.2006.
5. Obžalovaný se dále domnívá, že skutek v napadeném rozsudku označený pod bodem 2) se nestal a není činem postihovaným právními normami trestního práva. Předmětem ochrany trestného činu je zájem na ochraně nerušeného výkonu pravomoci úřední osoby při plnění úkolů státu nebo společnosti. Podle části skutkové věty pod bodem 2) se tak mělo stát v souvislosti, kdy se s E. P██████ dostal do slovního sporu ve věci proplácení mimořádné okamžité pomoci na úhradu svého ubytování, neboť neakceptoval její vysvětlení o nemožnosti výplaty sociální dávky předem, a to za situace kdy „s obžalovaným jednala jako ██████████ v rámci plnění svých služebních povinností jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku.“ Obžalovaný je přesvědčen, že do nerušeného výkonu pravomoci úřední osoby při plnění úkolů státu nebo společnosti nezasáhl, neboť pro skutek tak, jak je vymezený s poškozenou neprojednával žádný úkol, který by vůči němu dříve plnila nebo měla plnit ani v rozhodné době plnila. Poškozená P██████ nevykonávala v rozhodné době vůči obžalovanému žádnou rozhodovací pravomoc, natož aby ji vykonávala jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. V rozhodné době poškozená k podání žádosti obžalovaného a této již kladně potvrzené ze dne 19.9.2019 nerozhodovala, neplnila vůči němu žádné úkoly, neplnila žádné své služební povinnosti. Obžalovaný tedy nebyl nijak motivován k jakémukoliv útoku proti poškozené, když v zásadě popírá, že by jakýkoliv slovní útok spojený s vyhrožováním k ní a k její rodině pronesl. Soud první instance dovodil, že sporným obsahem byla okolnost, zda úřad práce dostatečně spolupracuje s obžalovaným při jeho snaze zajistit si ubytování, nikoliv však konkrétní činnost poškozené P██████. Nutno však konstatovat, že předmětný trestný čin nedopadá na

činnosti úřadu práce, tedy instituci, ale k ochraně nerušeného výkonu pravomoci úřední osoby, tedy konkrétní fyzické osoby, a to ne ledajaké jednání, ale jednání, které konkrétní osoba plní při plnění svých úkolů státu nebo společnosti. Obžalovaný však od počátku uváděl, že brojil proti činnosti, která již s činností úřadu práce nebo jejich úředníků nemá nic společného, tedy vůči činnosti, která již nespadá do plnění úkolů státu nebo společnosti. K tomuto přednesl a doložil celou řadu důkazů o tom, jak se s jeho osobou dehonestujícím způsobem zacházelo a jednalo a v případě poškozené P. [redacted] dokonce ohledně jednání, které vedlo k tomu, že nebyl schopen dosáhnout dlouhodobého bydlení a dohodnutí pronájematelé jednostranně rušili nájemní smlouvu s obžalovaným, a to vždy po kontaktu s úřadem práce a v té době s osobou vyřizující jeho žádost, a to poškozenou P. [redacted]. Soud se však těmito skutečnostmi nezabýval, když měl podle obžalovaného postavit na jisto při svých závěrech, co je činností a náplní práce poškozené P. [redacted], a co již jejím úkolem a náplní práce není a co je již jednáním mimo rámec jí vymezené činnosti. Soud vyslovil v rozsudku domněnku, že poškozená P. [redacted] není běžným zaměstnancem úřadu, který je jistě orgánem státní správy, ale podléhá režimu tzv. služebního zákona a odpovídá za svěřený úsek. Z pohledu trestněprávního se tak jedná o úřední osobu. Odpovědným úředníkem státní správy, samosprávy nebo jiného orgánu veřejné moci je úředník, který vykonává pravomoc, která mu byla svěřena těmito orgány a působí v příslušném orgánu státní správy, samosprávy nebo v jiném orgánu veřejné moci, ostatní úředníci, kteří pravomoc k plnění úkolů státu nebo společnosti nemají, úředními osobami podle § 127 trestního zákoníku odst. 1 nejsou.

6. Obžalovaný kategoricky popírá, že by poškozená P. [redacted] jakkoliv vyhrožoval nebo její rodině, když nejen sama poškozená, ale i svědci nepotvrdili nebo nebyli schopni si ujednotit a shodnout se, co měl údajně obžalovaný říci. Podle skutkové věty měla být obžalovaným pronesena výhrůžka, že si to odnese ona i její rodina.
7. K naplnění skutkové podstaty podle § 326 trestního zákoníku však nelze vyhrožovat jen tak nějakým neurčitým způsobem, ale jen kvalifikovaným způsobem, a to taxativně uvedeným způsobem v příslušném ustanovení. Je vždy třeba přitom zkoumat, zda se jedná o výhrůžku takové intenzity, aby byla způsobilá vzbudit skutečné obavy u adresáta výhrůžky, pokud byla vůbec vznesena, a to nejen s porovnáním osob, mezi kterými byla taková výhrůžka pronesena, ale i kde a za jakých okolností a situace, s tím, že musí dostatečně zanechat na adresátovi výhrůžky tísnivý pocit. Z provedeného dokazování vyplývá, že poškozená P. [redacted] si není schopna upamatovat, co ve skutečnosti měl obžalovaný pronést za výhrůžku, zda vůbec byla výhrůžkou, která by byla kvalifikovanou výhrůžkou směřující k usmrcení nebo ublížení na zdraví. Jediné, co si dokáže vybavit, je, že zaznělo slovo „rodina“. Obžalovaný se domnívá, že s ohledem na časovou a místní souvztažnost je nepochybné, že by musel tutéž výhrůžku slyšet i další svědek či svědkové, zejména svědek T. [redacted], který měl dostatečný výhled nejen na obžalovaného, ale i do kanceláře a také z dostatečné blízkosti slyšel hlasitý projev obžalovaného. Nebyl však svědkem žádného vyhrožování z jeho strany. Zhruba ve stejné vzdálenosti od dveří se nacházel i svědek R. [redacted], který však výhrůžku rovněž neslyšel, jen se o ní dozvěděl od poškozené, jak ji líčila po události v rámci úřadu. Jediný svědek, který vypovídal rozdílně, byl svědek H. [redacted], jehož výpověď však má zásadní rozpory nejen v orientaci umístění osob, věcí a událostí, ale lze zcela uzavřít, že mnohé z jeho výpovědi zřejmě pramenilo až z následného si upamatování událostí tak, jak byly probírány a diskutovány po události v rámci úřadu. Obžalovaný považuje svědeckou výpověď svědka H. [redacted] za zcela nevěrohodnou.
8. Skutek pod bodem 3) byl oproti návrhu obžaloby překvalifikován jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť k němu mělo dojít na veřejném místě. Obžalovaný se domnívá, že ačkoliv přednesl řadu návrhů a podnětů, nebyly dostatečně zajištěny důkazy svědčící o průběhu události. Z fotografií, výslechů svědků T. [redacted] a R. [redacted] vyplývá, že obžalovaný se nacházel v místě kanceláře, kde seděl zády ke dveřím, které byly zavřené a které, pokud je někdo otevřel, tyto uzavřel. Kanceláře nejsou součástí veřejného prostoru či místa, neboť nejsou určeny k tomu, aby zde probíhala veřejná jednání, a to již z důvodu soukromí a ochrany sdílení osobních

údajů, ale i z důvodu, že obecně na tomto místě dochází zpravidla k jednání, která jsou podle správního řádu neveřejná a jsou individuálně určena pro potřeby individuálních osob. Nelze vymezený prostor podřadit pod pojem místo veřejně přístupné, neboť pojmem místo veřejnosti přístupné se rozumí takové místo, kam má přístup velký okruh lidí, kteří nejsou individuálně určeni (NS ČR 6 Tdo 220/2003). Obžalovaný se tak podle svého názoru nemohl dopustit výtržnosti na místě veřejném.

9. Obžalovaný také nesouhlasí s výrokem o trestu, neboť ho považuje za nepřiměřeně přísný, když nebyly zohledněny veškeré okolnosti, za kterých se skutky udály a na které obžalovaný opakovaně upozorňoval. Ani trest zákazu pobytu podle obžalovaného není namístě, když tento druh trestu se nesmí vztahovat na místo nebo obvod, kde má pachatel trvalý pobyt. Skutečnost, že má hlášený trvalý pobyt v ■■■■■, je čistě formální, úředně přidělená adresa a sama o sobě nenaplnuje podmínku uvedeného zákazu, když je na místě vždy věcně zkoumat, kde se obžalovaný skutečně zdržuje, kde má skutečný charakter trvalého pobytu, což je na území města ■■■■■. Obžalovaný nemá k formálnímu trvalému pobytu v ■■■■■ žádný vztah. Trest zákaz pobytu je trestem, který se obvykle ukládá v souvislosti s tím, aby byl pachatel trestné činnosti vyřazen z prostředí, v kterém docházelo k trestné činnosti nebo s ní souviselo nebo se na tomto místě projeví negativní důsledky jeho jednání. Z předmětných skutků je však patrné, že měly svůj původ v prostředí spojeném s orgány státní správy či samosprávy, tedy s činnostmi, právem přístupu k orgánům státní správy a samosprávy, které de facto nelze obžalovanému upírat, jakož toto nelze omezovat k jednomu nebo několika místům. Trest zákaz pobytu na území okresu Plzeň-město tedy nemá žádného logického opodstatnění.
10. Současně ustanovený obhájce doplnil odvolání v tom smyslu, že jednáním pod bodem 1) se pouze obžalovaný domáhá svých subjektivních práv na ochranu proti neoprávněnému zásahu do jeho práv. Z jeho jednání nevyplývá žádný úmysl ke spáchání trestného činu podle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. c), e) trestního zákoníku. Při podání trestních oznámení měl v úmyslu koncipovat stížnost ve smyslu ustanovení § 175 správního řádu, z toho důvodu lze vyvozovat, že sama tato skutečnost dokládá, že nemohlo dojít z jeho strany ke spáchání úmyslné trestné činnosti, která by měla být předmětem jakéhokoliv trestněprávního postihu. V rámci své výpovědi před GIBS odkazoval na jím podanou stížnost a i v tomto ohledu je zjevné, že postupoval ve smyslu správního řádu a nikoliv že by podával trestní oznámení na policisty.
11. Pokud se týká jednání na úřadu práce, soud dosud nezohlednil skutečnost, že obžalovaný jednal v tíživé životní situaci, kdy svědkyně P■■■■■■ dlouhodobě neplnila své povinnosti k ochraně jeho zájmů, porušovala své povinnosti, které vyplývají z ustanovení zákona § 64 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Soud se doposud nezabýval zkoumáním příčin vedoucích k údajné eskalaci vzájemného vztahu mezi svědkyní P■■■■■■ a obžalovaným. Doposud tedy nesplnil své povinnosti vyplývající zejména z ustanovení § 184 trestního řádu, tedy zejména povinnost při projednávání věci se zaměřit na objasnění příčin, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání. Uvedená úřednice stavěla obžalovanému překážky tak, aby tento nemohl zůstat na území města Plzně. Je potřeba si uvědomit, že v době incidentu šlo o roční období, kdy u obžalovaného panovaly obavy, kde bude pobývat v období zimních měsíců. I přes uvedené jednání svědkyně však je současně třeba uvést, že jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, nikdy nespáchal, svědecké výpovědi nedokládají, že by pronesl slova tak, jak zaznívají v rámci rozsudku. Ani státní zástupce neshledal důkazy k tomu, aby bylo jednání obžalovaného pod bodem 2) kvalifikováno jako přečin vyhrožování s cílem působit na úřední osobu. Sám dospěl k závěru, že jednání by bylo možné kvalifikovat pouze jako nebezpečné vyhrožování ve smyslu § 353 odst. 1 trestního zákoníku, tedy jednání, jehož spáchání je postihováno trestem odnětí svobody v délce trvání maximálně jednoho roku nebo zákazem činnosti. Je tedy zřejmé, že i obžaloba si je vědoma nedostatku důkazů pro odsouzení obžalovaného tak, jak se stalo v rámci rozsudku. I z toho důvodu je rozsudek chybný.
12. Soud prvního stupně v rozsudku uvádí, že u obžalovaného velmi výrazně stoupá význam

represivního účelu trestu, generálně preventivní a ochrany společnosti před nepříznivými důsledky jeho excesů. Je však nutno vždy zohledňovat skutečnost, že účelem trestu je prevence a výchova a nikoliv represe. I z toho důvodu je samotné odsouzení obžalovaného, zejména pak s ohledem na výši uloženého trestu zřejmé, že není posuzován ve smyslu zásady rovnosti před zákonem, a proto je rozsudek vadný. Obžalovaný má za sebou v trestní věci několikaměsíční vazbu, při které přišel o chovné zvíře, které vinou trestního řízení umřelo, a dále nikdo neumožnil obžalovanému zajištění jeho majetku, o které touto vinou přišel. Tuto část trestu nikdo nezohledňuje - je přitom třeba uvést, že pokud by jednání obžalovaného bylo vůbec možno posuzovat jako jednání naplňující znaky trestné činnosti, potom již v důsledku uvedených skutečností byl obžalovaný dávno nad přiměřenou míru potrestán a tedy účelu trestního řízení by již dávno bylo těmito skutečnostmi dosaženo bez ukládání dalších trestů. I z toho důvodu je rozsudek vadný. Obžalovanému je i přes jeho dlouhodobé snahy o standardní začlenění do společnosti, zejména snahy nalézt zaměstnání a ubytování, bráněno ze strany státních orgánů v tomto začlenění.

13. Závěrem proto obhájce obžalovaného navrhl, aby krajský soud rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby v plném rozsahu zprostil, případně aby vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
14. Obžalovaný sám podal mnoho písemností, některé se týkají i odůvodnění napadeného rozsudku a provádění dalších důkazů. Poslední přípis ve vztahu k odvolání byl krajskému soudu doručen do datové schránky dne 19.8.2020 a vyplývají z něj návrhy na konkrétní doplnění dokazování, kterými se krajský soud zabýval v průběhu veřejného zasedání.
15. Krajský soud s ohledem na včas podané odvolání obžalovaným přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a přezkoumal i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad. S ohledem na to, že obžalovaný podal odvolání do všech výroků napadeného rozsudku, proti všem skutkům, právní kvalifikaci i výroku o trestu, přezkoumával krajský soud celý napadený rozsudek.
16. Po přezkoumání spisového materiálu nezjistil krajský soud v řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, žádné procesní vady, které by vedly k jeho zrušení. Okresní soud dodržel ustanovení zabezpečující objasnění věci ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Krajský soud považuje dokazování okresního soudu za úplné, soud prvního stupně provedl dostatek důkazů, které mu umožnily zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností. Proto také krajský soud zamítl všechny další návrhy na doplnění dokazování a na znovu provedení důkazů, které navrhoval obžalovaný. Soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v souhrnu a dospěl u skutků pod bodem 1) a 3) výroku napadeného rozsudku ke správným skutkovým i právním závěrům.
17. Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, tak to je ve výlučné kompetenci soudu prvního stupně, tedy soudu, před kterým byly důkazy provedeny. Tento postup je samozřejmě výsledkem respektování zásady bezprostřednosti a ústnosti a z toho vyplývá, že odvolací senát do hodnocení důkazů, které bylo provedeno soudem prvního stupně, zásadně zasahovat nemůže, ledažby zjistil, že některé podstatné důkazy okresní soud vůbec nehodnotil anebo, že hodnocení důkazů je nelogické a vnitřně rozporné. Nic takového ovšem ve vztahu ke skutkům pod body 1) a 3) odvolací senát nezjistil, domnívá se, že okresní soud hodnotil všechny podstatné důkazy a jeho hodnocení důkazů je logické i přesvědčivé.
18. Zvláště pokud se týká jednání popsaného pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku, nelze okresnímu soudu vůbec nic vytknout. Jeho odůvodnění pod body 8 – 18 je velmi pečlivé. Okresní soud podrobně rozebral výpovědi svědků, výpovědi obžalovaného, sepsaná podání obžalovaného, vyhodnotil odlišná tvrzení obžalovaného i policistů, vyhodnotil výpověď svědka K██████, záznamy radiokomunikace mezi hlídkou a operačním důstojníkem, videozáznamy

zachycující přítomnost obžalovaného na policejní služebně, vznik odřenin a pohmoždění na těle obžalovaného. Velmi podrobně a pečlivě také vyhodnotil vyjádření obžalovaného a zdůvodnil, proč jednání obžalovaného naplnilo znaky skutkové podstaty přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. c), e) trestního zákoníku. Podrobně rozebírá i zranění obžalovaného, vysvětluje, proč dospěl k závěru, že k němu došlo v Equa bank, nikoliv na policejní stanici.

19. Krajský soud se zcela ztotožňuje se všemi argumenty uvedenými nalézacím soudem v odůvodnění napadeného rozsudku a zcela na ně odkazuje, neboť by je pouze zbytečně opakoval.
20. Pokud obhajoba v odvolání poukazuje na povinnosti banky a její nesprávný postup vůči obžalovanému, připomíná odvolací soud, že jednání popsané ve výroku napadeného rozsudku se jednání obžalovaného v bance netýká. V žádném případě také nelze souhlasit s obhajobou v tom smyslu, že by okresní soud svoji argumentaci postavil na spekulativních domněnkách. Nalézací soud veškeré své úvahy velmi řádně a logicky zdůvodnil. Je pravdou, že příčinou projednávaného jednání byly události v Equa bance, neboť ji obžalovaný nechtěl opustit, proto tam také byla přivolána policie, dokonce dvakrát, ale tam se obžalovaný žádné trestné činnosti nedopustil, ani za ni nebyl stíhán. Okresní soud velmi podrobně vysvětlil, proč musela policie zakročit. I podle názoru krajského soudu byl zákrok důvodný a přiměřený. Veškeré argumenty okresního soudu uváděné v odůvodnění napadeného rozsudku odpovídají formální logice, jsou přesvědčivé, nejsou vnitřně rozporné, tudíž do hodnocení nemůže krajský soud, a ani nemá důvod jakkoliv zasahovat.
21. Pokud se týká jednání popsaného pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku, zde také krajský soud odkazuje na zdůvodnění okresním soudem. Je třeba připomenout, že okresní soud oproti obžalobě, která jednání obžalovaného pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku kvalifikovala jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, kvalifikoval jednání obžalovaného jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. S překvalifikováním jednání obžalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje, ovšem musí konstatovat, že okresní soud ve prospěch obžalovaného kvalifikoval jeho jednání pouze podle prvního odstavce ustanovení § 358 trestního zákoníku, ačkoliv obžalovaný se přečinu výtržnictví dopustil již opakovaně a tudíž mělo být jeho jednání kvalifikováno přísněji, i podle odstavce druhého, písmene a) § 358 trestního zákoníku. Uvedené pochybení ale nemohl krajský soud v neprospěch obžalovaného napravit s ohledem na zásadu zákazu reformace in peius, tedy zákaz změny k horšímu, neboť absentuje odvolání státního zástupce a bylo podáno odvolání pouze obžalovaným v jeho prospěch. Jinak však okresní soud zdůvodnil skutek i právní kvalifikaci správně. Krajský soud pouze připomíná, že ke skutku popsanému ve výroku o vině pod bodem 3) nedošlo v kanceláři za zavřenými dveřmi, neboť dveře byly otevřené na chodbu úřadu, kterou je možno považovat za místo veřejnosti přístupné. Okresní soud vysvětlil dovozenou právní kvalifikaci v bodě 30 odůvodnění napadeného rozsudku, a s jeho zdůvodněním se krajský soud zcela ztotožňuje. Pokud by nalézací soud nedovodil, že k jednání došlo na místě veřejnosti přístupném, každopádně k jednání obžalovaného došlo veřejně, což je alternativa k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Na místě se totiž nacházely minimálně čtyři osoby. Kromě poškozené P. [redacted] i svědkové T. [redacted], R. [redacted] a H. [redacted]. Pokud by vyvstaly pochybnosti o tom, zda k jednání obžalovaného došlo na místě veřejnosti přístupném, v žádném případě nejsou pochybnosti o tom, že k jeho jednání došlo veřejně. Jinak ovšem krajský soud zcela odkazuje na napadený rozsudek.
22. Krajský soud se však neztotožnil se závěry, které učinil okresní soud ve vztahu ke skutku pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku a jednání obžalovaného postoupil Magistrátu města Plzně k posouzení jako případného přestupku. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s argumenty uvedenými v odvolání obhájce obžalovaného pod bodem 3), které za obžalovaného podal obhájce A. [redacted] B. [redacted] a následně i současně ustanoveného obhájce, který své argumenty shrnul pod bodem 4). Kromě argumentů uváděných oběma obhájci je nutné připomenout i závěrečnou řeč státního zástupce na čl. 966, kde navrhoval překvalifikovat skutek pod bodem 2)

z přečinu vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku na přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, neboť i podle něj se nepodařilo během hlavního líčení prokázat, že se obžalovaný dopustil jednání právě proto, aby se domohl nějakého jiného rozhodnutí nebo postupu úřadu práce.

23. Podle názoru krajského soudu jednání obžalovaného nemohlo naplnit ani znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 trestního zákoníku, neboť k naplnění skutkové podstaty tohoto přečinu je nutné vyhrožovat jinému usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu. Ovšem výhrůžka obžalovaného, která byla podle okresního soudu prokázána, že „to odnese ona“, myšleno poškozená P██████████, „nebo její rodina“, je pohrůžkou zcela neurčitou, v žádném případě nenaplňující skutkovou podstatu ustanovení § 353 trestního zákoníku. Ve vztahu k ustanovení § 326 trestního zákoníku pochybení okresního soudu spočívá v tom, že v době jednání s obžalovaným poškozená P██████████ nerozhodovala o žádné dávce pro obžalovaného, nevyužívala tedy rozhodovací pravomoc, neboť obžalovaný se do kanceláře dostavil pouze za tím účelem, aby předložil výkaz prací a převzal složenky na jídlo. Nečinila však žádné rozhodnutí. To vyplývá i z protokolu o hlavním líčení ze dne 31.1.2020, kdy při své výpovědi na dotaz obžalovaného poškozená připustila, že 19. září bylo e-mailem zasláno obžalovanému sdělení, že mu byla přiznána mimořádná okamžitá pomoc na úhradu ubytování. Tuto dávku měl již tedy obžalovaný přiznánu a v dané chvíli vůči obžalovanému žádnou pravomoc poškozená P██████████ nevykonávala. Krajský soud se tedy, stejně jako obhajoba, domnívá, že jednání popsané pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku, není trestným činem, ale jedná se o jednání, které by mohlo být posouzeno správním orgánem jako přestupek, a to s ohledem na nevhodné chování obžalovaného na úřadě, které nebylo jednorázové, ale opakovalo se v podstatě pokaždé, když obžalovaný úřad práce navštívil. S ohledem na uvedené skutečnosti proto krajský soud jednání uvedené pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku postoupil k projednání přestupku.
24. S ohledem na shora uvedené skutečnosti ukládal krajský soud obžalovanému trest pouze za jednání pod bodem 1) a 3) výroku napadeného rozsudku, které zůstalo odvoláním obžalovaného nedotčeno a které krajský soud považuje za správné, jak ve vztahu ke skutkovým okolnostem, tak i k právní kvalifikaci. Krajský soud musel vycházet při ukládání trestu z nejpřísnější sazby, která se vztahuje k jednání pod bodem 1), kde byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody od jednoho do pěti let odnětí svobody. Nelze přehlédnout, že jednání popsané pod bodem 1) obžalovaný dvakrát opakoval, jak je popsáno v napadeném skutku. Pokud by byl obžalovaný bezúhonnou osobou a nebyl dosud soudně trestán, pak se krajský soud domnívá, že by nebylo namístě ukládat trest spojený s přímou represí, tedy trest nepodmíněný, ovšem s ohledem na trestní minulost obžalovaného bylo nutné již ukládat trest nepodmíněný. Z posledního výkonu trestu v trvání šesti měsíců byl totiž obžalovaný propuštěn dne 28.5.2019 a jednání pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku se dopustil již v září 2019, tedy po čtyřech měsících po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Nelze také přehlédnout, že obžalovaný ve výkonu trestu byl již opakovaně, když převážně se dopouští přečinů výtržnictví a nebezpečného vyhrožování. Je tudíž nutné ho považovat za speciálního recidivistu. Dopouští se tedy opětovně obdobné trestné činnosti, i když jednáním pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku se dopustil trestné činnosti jiného druhu, ovšem z hlediska trestní sazby nejzákladnějšího. Je nutné vzít v potaz, jak správně uvádí i okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku, že obžalovaný je v určitých situacích schopen se chovat řádně a v souladu se zákonem, což vyplývá ze zprávy probační služby i ze zprávy o výkonu prací. Ovšem ve většině případů, pokud někdo nesouhlasí s jeho názory nebo je neakceptuje, nekriticky své zájmy prosazuje a využívá způsob jednání, který není v souladu s pravidly a právními normami. S ohledem na na uvedené skutečnosti nelze uložit jiný trest než trest spojený s přímým výkonem, tedy trest nepodmíněný. Krajský soud při výměře uloženého trestu zohlednil ve prospěch obžalovaného nejen to, že skutek pod bodem 2) nebyl shledán trestným činem, ale i tíživou životní situací obžalovaného a snížil původně uložený trest v trvání dva a půl roku na trest v trvání 20 měsíců, tedy zkrátit uložený trest o deset měsíců.

25. Krajský soud se zcela ztotožnil i s uloženým trestem zákazu pobytu na území města Plzně, jehož uložení okresní soud řádně zdůvodnil. Nelze souhlasit s argumenty uvedenými v odvolání, že trest zákazu pobytu nelze obžalovanému uložit, neboť v █████ žije a adresa trvalého bydliště hlášená obžalovaným v █████ je čistě formální. Obžalovaný nemá stálé bydliště nikde, pendluje po České republice. Na území města Plzně si nevytvořil žádné zásadní vazby, nenašel si zde zaměstnání, nemá zde stálé bydliště, pouze využíval sociální pomoci úřadu práce a páchal trestnou činnost. Trest zákazu pobytu na území města Plzně proto považuje krajský soud za správný. Navíc v současné době se obžalovaný již ani na území města Plzně nezdržuje, ze zpráv, které zaslal krajskému soudu bylo zjištěno, že se zdržuje v █████. Pokud obžalovaný nemá k Plzni žádný vztah a dopustil se na jejím území dvou úmyslných trestných činů a jednání popsaného pod bodem 2), které krajský soud nepovažuje za trestný čin, ale za přešupek, domnívá se krajský soud, že uložený trest zákazu pobytu ve výměře pěti let, tedy mírně pod polovinou trestní sazby, je s ohledem na charakter trestné činnosti a osobu obžalovaného zcela na místě.
26. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto krajský soud ponechal skutky pod body 1) a 3) v nezměněné formě, stejně tak považuje za správnou i dovozenou právní kvalifikaci. Uložil za to obžalovanému úhrnný trest ve výměře 20 měsíců. Skutek pod bodem 2) podle názoru krajského soudu nenaplnuje znaky žádného přečinu a proto byl postoupen Magistrátu města Plzně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 25. srpna 2020

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Daniela Jeřábková v. r.